

Lúče slnka objali horský masív, sfarbili ho fialkastými šmuhami, potom sa spoza hrebeňa vynorilo slnko – váhavo, pomaly sa vyťahlo až po spodný zaoblený okraj, vzápätí sa bleskovo vyhuplo na bledomodrú oblohu.

Chlapec kráčal ráznym krokom, stúpал tak rýchlo, ako len vládal. Už mal byť na salaši, aby pomohol pri dojení, ale ráno sa robil, že spí, a ovčiar odišiel bez neho.

Keď sa nad ním konečne objavilo sedlo Glantières, ešte pridal. Vedel, ako došliapnuť, aby sa nešmykol, ako sa vyhnúť vratkým kameňom v nahromadenej sutine. Onedlho bude taký šikovný ako poľovník, len bez strelnej zbrane. Pri tej myšlienke sa usmial. Všetci hovorili, že Šelma je prešibaná, že sa bojí pušiek a útočí iba vtedy, keď má istotu, že nepadne do pasce. On zbraň nemal, už nechcel ani len drevenú hračku. Už sa nehneval, hoci sa tak tváril.

Útok na Andrého sa odohral pred mesiacom a výslovne mu zakázali, aby chodil tým smerom, kde sa to stalo, ale Sebastián necítil nijaké výčitky, keď klamal, a volil si práve tú istú trasu. Nevedel by vysvetliť, čo ho k tomu hnalo, tak ako nevedel vyjadriť pocit osamelosti a smútku, ktoré sa ho občas zmocňovali. Jednoducho musí znova vidieť Šelmu!

Podľa svojej detskej logiky sa rozhodol, že ju začne hľadať tam, kde sa stretli. Keď prišiel do úzkej kamennej tiesňavy, sklonil sa a preskúmal pôdu, ako mu to ukázal César. Za rannej rosy možno najlepšie nájsť stopy po tlapách, neskôr ich zotrú slnko a vietor. Šelma sa tu zdržiavala so zajacom medzi labami. Muži tade prechádzali hore-dolu a stupaje zničili, no on poznal v tiesňave každý kameň. Rozoznal by, kadiaľ prešla.

Šiel ďalej a hľadal, či už stopy, či tmavú srst, ktoré by potvrdili, že sa Šelma vrátila. Včera doma potiahol kus slaniny a pohodil ju uprostred svahu. Slanina, pochopiteľne, zmizla, ale ktovie, ktoré

zvíra jeho obetný dar zhltno. Možno líška alebo nejaký hlodavec, pravdaže, zavoňala mu slaninka. Chvíľu skúmal trávnatý koberec a okolitý priestor, no odzbrojila ho nekonečnosť možností. Ako nájsť v takom širom priestore nejaké zvíra?

Priložil si ruky k ústam a volal na ňu: „Hej! Šelma, kde si? Neboj sa, nechcem ti urobiť nič zlé, pušku som odhodil. Hééj! Skrývaš sa?“

Odpovedalo mu ticho prerušené zaškriekaním dravého vtáka. Napínal sluch. Vietor priniesol šum trávy, bzučanie hmyzu, z diaľky sa ozývali zvonce nejakého stáda. Jeho hlas sa určite rozniesol doďaleka. Ešte to nejaký ovčiar požaluje starému otcovi!

Vracal sa na to miesto tak často, ako sa dalo, hľadal stopy po Šelme a nechával jej drobnosti, niečo pod zub, v nádeji, že ju naláka. Ba nechal tu aj svoju starú vreckovku, aby si zvykla na jeho pach. Vedel, že pre zvieratá je to dôležité poznávacie znamenie. Nakoniec možno pochopí, že je jej spojenec. César sa domnieval, že psy zaňuchajú strach alebo hnev, tak prečo nie aj priateľstvo?

Zamyslene znova kráčal proti prúdu bystriny. Nechcelo sa mu odísť, nepohňalo ho ani pomyslenie, že treba pomôcť starému otcovi. Ešte vylezie na svoju obľúbenú skalu nad bystrinou a aspoň tak oddiali návrat.

Skala bola taká rozpálená od slnka, že keď sa oprel, aby mohol pozorovať vodu pod sebou, popálil si dlane. Jeho pozornosť pritiahla nejaká stopa v piesku v malej zátočinke, ktorú v ohybe vytvorila bystrina. S búšiacom srdcom sa šmýkal po zadku zo skaly na skalu, aby bol čo najrýchlejšie dolu, na piesčine. Keď sa priblížil, spoznal šľaky, úžasné! Dva nádherné odtlačky láb – s vankúšikmi i medzerami medzi nimi – vytlačené v piesku! Včera tam nebolo nič, prisahal by! Znamenalo to, že Šelma sa vybrala tou istou cestou ako on! Stále dúfal, že sa medzi nimi vytvorí puto. Napokon, zožrala slaninu a prišla si uhasiť smäd pod jeho obľúbenú skalu. Dokonca aj keď zaňuchala jeho prítomnosť! Riziko, že tie stupaje objaví aj niekto iný, bolo priveľké, a tak, hoci mu to nebolo po chuti, starostlivo ich

v piesku zotrel. Nijaký poľovník ich neuvidí, nik nezačne hon na jeho priateľku, kým tu bude on a kým bude nad ňou bdieť.

Teraz však musel bežať, lebo César sa začne znepokojovať, bál sa, aby ho nešiel hľadať... V lese sa však nepustil najkratšou cestou, ale zmenil smer a urobil širokú okľuku. Nevynorí sa teda na lesnom chodníčku, ktorým zvyčajne prichádzali k salašu, ale vyjde spod stromov východnejšie, takže Césarovi by nemohlo napadnúť, že ide od Glantières.

Kamzíča pribralo a správalo sa ako ostatné jahňatá, aj bolo také poslušné.

V chlapcovi to vzbudilo zvedavosť. Môže zviera natoľko zmeniť povahu, keď zmení matku? A môže to byť podobné s ľuďmi? Zmenil by sa on, Sebastián, keby... sa vrátila jeho mama? A čo ak ho už nespozná? Je to tak dávno. Takmer osem rokov... Natiahol ruku a kamzíča mu oblizovalo dlaň. Jazyk malo teplý, drapľavý.

Občas, keď mu veľmi chýbala, vymýšľal si spomienky. Predstavoval si krásnu ženu s dlhými jemnými lesklými vlasmi čiernymi ako noc. Mlčky, s úsmevom sa k nemu skláňala. Skúšal si vybaviť jej voňavku, vôňu jej pokožky. Vedel, že by ju spoznal, aj keby všetko zabudol. Blížila sa k nemu, aby ho objala, ale črty jej tváre ostávali rozmazané, a keď sa napokon vyjasnili, vyzerala vždy ako Angelina. Linu mal rád, nebola to však jeho mama. Jeho mama odišla na druhú stranu hôr, do Ameriky. Raz, keď sa jej cesta skončí, vráti sa. César to prisahal.

„Sebastián, pod' sem!“

Z myšlienok ho vytrhlo volanie starého otca. Vstal, ešte raz pohladkal kamzíča a ponáhlal sa na koniec pastviny. César čupel, a až keď chlapec k nemu podišiel na niekoľko krokov, rozoznal, čo to skrýva.

Pascu. Hrôzostrašné rozďavené ústa z tmavej ocele ligotavé od oleja.

„Načo bude, starký?“

Odpoveď poznal, no i tak keď počul slová, musel si zahryznúť do jazyka, aby neprezradil vzrušenie.

„Je to pasca na vlky, na Šelmu. Z tejto sa nedostane, môžeš mi veriť. Zlomí jej to labu, alebo aj dve. Položím okolo pastviny ešte tri ďalšie, a keď sa priblíži, cvak!“

„Veď nenapadla čriedu!“

„Tu nie. Ale v susednom údolí nedávno našiel pastier napoly zožratú ovcu.“

„A čo ak tie ovce nezabíja Šelma?“

„Ale čo? A kto teda? Nemčúri?! Je to ona, môžeš mi veriť. A možno aj viem, odkiaľ prichádza. Istý pastier v údolí Verpeille si obstaral pyrenejského horského psa, veď vieš, bieleho čuvača, aby mu strážil čriedu a chránil ju pred vlkami. Potulujú sa tu zo dve-tri svorky, ale ten mládenec je zlostník a so psami to nikdy nevedel.“

„Čo sa stalo?“

„Podrobnosti nepoznám, donieslo sa mi však, že ho bil palicou. Jedného dňa mu teda čuvač ušiel. Podľa toho, čo sa rozpráva, zdivel. Je divý, zlostný, a preto teraz hrdúsi barany!“

„Kto ti to povedal?“

„André. Pozná toho ovčiara z Verpeille.“

„Andrého pohrýzla Šelma, aj on je zlý!“

„Ale on, Sebastián, nevie poľovať, a preto tára.“

Chlapec sa zvrtol na odchod, čo Césara prekvapilo.

„Nechceš mi pomôcť nastražiť tie tri ostatné pasce? Ukážem ti, ako sa to robí.“

Sebastián akoby váhal, potom zamračene súhlasil. César bol zaujatý tým, ako ho to čo najlepšie naučiť, a nič si nevšimol. Jednoduchými slovami, ako mal vo zvyku, vysvetľoval, ako pasca funguje, ako ju maskovať, kde ju treba nastražiť. Urobili široký okruh a kládli pasce tak, aby pokryli čo najväčší priestor, a pri každej mu vysvetlil, prečo to miesto vybral.

„Ako vidíš, zabezpečil som najmenej tri možné smery, odkiaľ by Šelma mohla prísť. A ty mi povieš, že ak je prefíkaná a bude mať šťastie, môže prejsť pomedzi pasce, ale šťastie je vrtkavé, a ak znova zaútočí na čriedu, tentoraz tam nechá kožu.“

„Pasce sú kruté, sám si mi to povedal!“

„Je to pravda a ešte vždy si to myslím. Tieto zvyčajne používam na vlky. Vieš, chlapče, keď sa človek chce ubrániť, musí niekedy použiť prostriedky, ktoré bežne nepoužíva.“

„Ako vo vojne?“

„Prečo to vravíš?“

„Len tak. Ibaže k zvieratú sa správaš, akoby išlo o nepriateľa, no je to iba pes.“

„Pes, ktorý trhá ovce.“

Vrátili sa mlčky k salašu, a keď sa Sebastián opýtal, či sa môže vrátiť do dediny, Césara to neprekvapilo. Už nejaký čas sa mu vnuk vzdaloval a nedarilo sa mu získať si ho rozprávaním ako predtým.

„Nemal by si mi dnes večer pomôcť pri dojení?“

„Áno, ale Angelina ma potrebuje – treba odnášať chleby. Povedala, že oni s Germainom nestačia.“

„A nechceš sa ísť len hrať?“

„Nie, starký, prisahám...“

„Dobre, dobre, nemusíš prisahať. Tak bež!“

Zamyslene sa pozeral za chlapcom, potom pokrčil plecami. Robil si starosti. Napokon, Sebastián má iba osem rokov.

Chlapec najprv urobil okľuku v lese, potom celou cestou utekal pod Glantières až po piesčinu, kde sa zviera zdržiavalo. Lomcovali ním strach i vzrušenie. Keď César pred chvíľou kládol pasce, nedbal, že ho neposlúchne. Musí ju varovať tak či onak. Dúfal, že sa vrátila ku skalisku, ale pri pohľade na pusté miesto v ňom pohasla nádej.

Vyškriabal sa na previsnutú skalú a zakričal smerom k horám.

„Viem, že si tu. Prečo sa skrývaš? Nie som zlý! Pod sem! Prosím ťa...“

Cítil sa ako hlupák, ako bezmocný hlupák. V pokojnom ovzduší popoludnia sa nič nehýbalo. Zhlboka sa nadýchol a zakričal silnejšie: „César nastavil okolo salaša pasce. Nesmieš ta ísť! Keď sa chcú z tých klepcov dostať vlky, odhryznú si labu, nechcem, aby si si ublížila!“

Odpoveďou mu bolo úplné ticho. Slnko mu nemilosrdne páľilo na šiju. Nevšimľal si to. Sadol si na skalú, ruky zložil na kolená roz-

hodnutý vyčkať. Aby sa utvrdil vo svojom predsavzatí, dodal si pre seba: „No čo, ostanem tu, kým neprídeš. Nechcem, aby si zomrela.“

Zavrel oči a pomaly rátal do dvadsať. Ďalej totiž nevedel. Raz bude chodiť do školy, kde sa učia ostatné deti a aj on sa naučí rátať až do sto alebo tisíc! Začal znova. A znova a znova. Chvilami rá-tanie prerušil a zakričal smerom k štítom: „Tak už príd!“ ale zviera akoby ostávalo k jeho volaniu hluché.

Dlho tam sedel, až kým ho nerozbolela hlava tak veľmi, že nevládal ani počítať, ani rozmýšľať. Napokon sa vzdal a zišiel sa napiť vody dolu k bystrine. Voda bola studená a pil dlho. Z vrečka vytiahol kúsok vlhkého syra. Mal ho zjesť na obed, no odložil si ho, predtým ako išli klásť pasce. Nechal syr na piesku presne tam, kde sa pes častejšie zdržiaval.

O tridsať metrov vyššie sa za jelšami skrýval obrovský sivý pes a pomedzi lístie pozoroval každý chlapcov pohyb. Zavetрил vôňu syra a zbiehali sa mu naň slinky. Ani sa však nezachvel a ostal ukrytý ešte dlho po tom, ako votrelec odišiel.

Keď slnko začalo zapadať, pes sa pomaly priblížil až k bystrine a skočil na piesčitú zátoku. Na jeden raz zhltol syr, ktorý mu tam nechal Sebastián.